

Curtea Internațională de Justiție (CIJ)

- [Despre ICJ](#)
- [Studiu de caz: Canalul Corfu](#)
- [Studiu de caz](#)

Despre ICJ

Curtea Internațională de Justiție (CIJ)

a). Istoricul Curții Internaționale de Justiție

„După cel de-al doilea război mondial, inițiatorii ONU au avut în vedere să dezvolte rolul organului juridicțional ce urma a fi creat, și să-l integreze mai strâns în sistemul organizației”(<https://lege5.ro/Gratuit/g42diobv/curtea-internationala-de-justitie-carta?dp=haztkobugi4a>) S-a hotărât astfel înființarea în anul 1945 de către Carta ONU, a Curții Internaționale de Justiție, a cărei activitate a început în 1946, ca succesoare a Curții Permanente Internaționale de Justiție, înființată în 1920, în baza articolului 14 al Pactului Ligii Națiunilor, ca urmare a transpunerii în viață a ideii unei jurisdicții internaționale permanente, ce datează de la Conferința de la Haga din 1907. Proiectul inspirat din propunerile de la Haga din 1907, prevedea o jurisdicție obligatorie a Curții, însă opoziția statelor a dus la formula de compromis a clauzei opționale privind jurisdicția. Statutul a intrat în vigoare în 1921, iar Curtea a început să funcționeze în 1922. (Sursă: <https://www.scribd.com/document/442929596/Curtea-Interna%C8%9Bional%C4%83-de-Justi%C8%9Biee-docx>)

b). Date generale

Curtea Internațională de Justiție este cunoscută și sub denumirea de Curtea Mondială, sau CIJ, și reprezintă principalul organ judiciar al Organizației Națiunilor Unite, potrivit art. 92 din Carta ONU. Ea își are sediul în Palatul Păcii de la Haga, Țările de Jos, iar principalele sale funcții legale sunt soluționarea, conform dreptului internațional, litigiilor juridice prezentate de către statele membre ale ONU, pe de o parte, și de a da avizele consultative, cu privire la chestiuni juridice, care îi sunt prezentate de către organismele și agențiile specializate ale Organizației Națiunilor Unite, autorizate în acest sens, pe de cealaltă parte. (sursă: https://e-justice.europa.eu/150/RO/international_case_law)

c). Statutul Curții Internaționale de Justiție

Documentul de bază al Curții Internaționale de Justiție, este Statutul Curții Internaționale de Justiție, document ce constituie documentul constituant și de reglementare a Curții. „Curtea Internațională de Justiție este una dintre instituțiile de judecată internaționale cu caracter permanent, deschisă tuturor statelor și având

un rol important în soluționarea diferendelor internaționale și acordarea de avize calificate din punct de vedere juridic, la cererea unor organe ale ONU sau a instituțiilor specializate ale organizației.” (<https://lege5.ro/Gratuit/g42diobv/curtea-internationala-de-justitie-carta?dp=haztkobugi4a>)

1.

d). Organizarea Curții Internaționale de Justiție

CIJ este alcătuită din 15 judecători permanenți, aleși, indiferent de cetățenie, pentru nouă ani de către Adunarea Generală a ONU și Consiliul de Securitate al ONU, de pe lista de persoane nominalizate de către grupuri naționale în Curtea Permanentă de Arbitraj. Acești judecători pot fi realeși pentru cel mult două mandate. Nu pot fi doi judecători din aceeași țară. Articolul 2 din Statut prevede că toți judecătorii ar trebui să fie aleși, indiferent de naționalitatea acestora din rândul „persoanelor de o înaltă considerație morală”, care sunt fie calificate pentru cele mai înalte funcții jurisdicționale în statele lor de origine sau bine cunoscute ca avocați cu suficientă competență în dreptul internațional.(Sursa:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Curtea_Interna%C8%9Bional%C4%83_de_Justi%C8%9Bie)

Începând din aprilie 2012, componența Curții este următoarea:

Nume	Țara	Poziția	Ales	Sfârșitul mandatului
Peter Tomka	Slovacia	Președinte	2003	2021
Bernardo Sepúlveda Amor	Mexic	Vice-Președinte	2006	2015
Hisashi Owada	Japonia	Membru	1994, 2003	2021
Ronny Abraham	Franta	Membru	1994, 2003	2018
Sir Kenneth Keith	Noua Zeelandă	Membru	2000, 2009	2015

Mohamed Bennouna	Maroc not found or type unknown Maroc Maroc	Membru	2000, 2006	2015
Leonid Skotnikov	Rusia not found or type unknown Rusia Rusia	Membru	2003	2015
Antônio Augusto Cançado Trindade	Brazilia not found or type unknown Brazilia Brazilia	Membru	2005, 2009	2018
Abdulqawi Ahmed Yusuf	Somalia not found or type unknown Somalia Somalia	Membru	2006	2018
Sir Christopher Greenwood	Regatul Unit not found or type unknown Regatul Unit	Membru	2006	2018
Xue Hanqin	China not found or type unknown China China	Membru	2006	2021
Joan E. Donoghue	Statele Unite ale Americii not found or type unknown Statele Unite ale Americii	Membru	2006	2015
Giorgio Gaja	Italia not found or type unknown Italia Italia	Membru	2009	2021
Julia Sebutinde	Uganda not found or type unknown Uganda Uganda	Membru	2009	2021
Dalveer Bhandari	India not found or type unknown India India	Membru	2009	2018

Sursă foto: (https://ro.wikipedia.org/wiki/Curtea_Internațională_de_Justiție)

https://ro.wikipedia.org/wiki/Curtea_Internațională_de_Justiție

Așa cum se menționează în articolul 93 din Carta ONU, toți cei 193 de membrii ONU sunt parte a Curții de Justiție. Tot în temeiul articolului 93, alineatul 2, statele care nu sunt membre ONU, pot deveni parte a Curții de Justiție.

Curtea își numește președintele pentru un mandat de trei ani, de asemenea greșierul și ceilalți funcționari. Rolul președintelui este esențial, mai ales atunci când se ajunge la balotaj, deoarece în această situație, votul său este preponderent. În afara judecătorilor permanenți, în cadrul Curții pot funcționa, în anumite circumstanțe, și judecători ad-hoc. Judecătorul ad-hoc este un judecător desemnat de către una dintre părți, iar misiunea sa încetează odată ce cauza pentru

care a fost desemnat a ieși de pe rol.(Sursa:

<https://www.scribd.com/document/156514918/Curtea-Internationala-de-Justitie>)

3.

e). Funcțiile Curții Internaționale de Justiție

Curtea posedă două funcții: funcția contencioasă și cea consultativă.

a). Funcția contencioasă

Conform articolului 36, alineat 2, din Statut, obiectul unui litigiu poate fi:

1.) -interpretarea unui tratat;

2).- orice chestiune de drept internațional;

3).- existența oricărui fapt care, dacă ar fi stabilit, ar constitui o violare a unei obligații internaționale;

4).- natura sau întinderea reparațiilor datorate pentru încălcarea unui angajament internațional;

În cazul procedurii contencioase, Curtea Internațională de Justiție pronunță hotărâri cu caracter obligatoriu între statele care acceptă să se supună statutului Curții. Numai statele pot fi parte în cazuri controversate. Principiul cheie este că CIJ este competentă numai în baza consimțământului statelor, și anume pot fi supuse Curții doar litigiile pe care statele i le supun.

b). Funcția consultativă

Reglementată de articolul 96 din Carta ONU, Curtea Internațională de Justiție are și competența de a emite, la cererea unor organe determinate ale ONU, opinii asupra unor probleme juridice. Actul numit aviz consultativ nu posedă forță juridică obligatorie.(<https://www.scribd.com/document/156514918/Curtea-Internationala-de-Justitie>)

Bibliografie:

1. Valentin Constantin, *Drept Internațional*, București, Editura „Universul Juridic”, 2010.

1. <https://www.scribd.com/document/156514918/Curtea-Internationala-de-Justitiealentin>

3.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Curtea_Interna%C8%9Bional%C4%83_de_Justi%C8%9Bie

4. (<https://lege5.ro/Gratuit/g42diobv/curtea-internationala-de-justitie-carta?dp=haztkobugi4a>)

5. https://e-justice.europa.eu/150/RO/international_case_law)

6. <http://www.icj-cij.org>

Studiu de caz: Canalul Corfu

Studiul de caz

Cazul privind strâmtoarea Corfu

În 1946, în timpul războiului civil din Grecia, au avut loc trei întâlniri în strâmtoarea Corfu, între Albania și Marea Britanie.

În data de 15 mai 1946, două iahturi britanice, Orion și Superb, au trecut prin partea de nord a Canalului Corfu. Pentru că strâmtoarea Corfu se află în apele teritoriale ale Albaniei, bateriile de tunuri ale grănicerilor albanezi au deschis focul împotriva celor două vase, aflate la aproximativ 200 metri de escadrilă.

Marea Britanie a cerut Albaniei să-și ceară scuze pentru incident. Sub motivația că această strâmtoare se află în ape teritoriale albaneze, iar trecerea se poate face doar cu acordul Albaniei, Albania a refuzat cererea Marii Britanii. Ca răspuns, Marea Britanie a somat Albania că în următoarea ocazie va deschide ea focul. Pe 22 octombrie 1946, Marina Regală Britanică, compusă din iahturi Mauritius și Leander, și distrugătoarele Saumarez și Volage, au intrat în strâmtoarea Corfu. Navele erau pregătite de ripostă, în caz că Albania avea să atace. Nu au mai fost deschise focuri din partea Albaniei, însă nava britanică Sauvarez a lovit o mină, la 02:53, suferind pagube uriașe și pierderea a treizeci și șase de persoane de la bordul său. La două ore mai târziu, la 16:16, nava britanică Volage a lovit și ea o mină, și pe lângă pagube materiale a pierdut opt persoane de la bord. Minele proveneau din timpul celui de-al doilea război mondial.

Chiar dacă au fost operațiuni de deminare a strâmtoării în 1944, de verificare în 1945, se pare că încă au mai rămas mine în apele strâmtoării Corfu. La 12-13 noiembrie 1946 Royal Navy, marina militară britanică, a desfășurat activitate de deminare a strâmtoării Corfu, fără a cere acordul Albaniei. Au mai fost descoperite 22 de mine.

Guvernul albanez, motivat de activitățile ce se desfășoară în apele teritoriale ale Albaniei, fără permisiunea Albaniei, a făcut reclamație oficială la Organizația Națiunilor Unite, reclamând violarea teritorială prin acțiunile din apele teritoriale albaneze. La 9 decembrie 1946, Marea Britanie a cerut despăgubiri de la Albania. Albania a refuzat cererea Marii Britanii, și a motivat că minele au fost puse de Grecia. Britanicii s-au

plâns Consiliului de Securitate al ONU. Acesta a decis anchetarea situației de către o comisie formată din australieni, polonezi și columbieni. După zece întâlniri nu au emis nici o concluzie. Rezoluția a fost blocată de către Uniunea Sovietică, sprijinită și de Polonia. A urmat a doua rezoluție, la 9 aprilie 1947, a Consiliului de Securitate în problema celor două state implicate în incidentul din strâmtoarea Corfu, care a recomandat ca acest caz să fie tratat de Curtea Internațională de Justiție. Părțile implicate au cerut Curții să stabilească următoarele aspecte: 1). Dacă Albania este responsabilă pentru producerea catastrofei din strâmtoare, și dacă trebuie să despăgubească pe britanici; 2). Dacă operațiunile de deminare susținute de Marea Britanie, reprezintă o încălcare a suveranității Albaniei. Marea Britanie a continuat să susțină că albanezii au pus minele, și autoritățile albaneze știau.

Albania, pe de cealaltă parte a susținut că nu ea a pus minele, și că nu avea știre că după deminări ar mai fi mine în apele teritoriale ale strâmtoării Corfu. Privitor la activitatea de deminare desfășurată de către marina britanică în apele teritoriale ale Albaniei, considerată de Albania ca fiind o încălcare a suveranității sale, Marea Britanie a susținut că nu a oferit nici o dovadă că ar fi avut intenție de a intimida sau sfida autoritatea Albaniei, ci, potrivit regulilor stabilite de dreptul internațional, avea dreptul să treacă prin strâmtoarea Corfu.

Privitor la acțiunile de deminare făcute de britanici în apele teritoriale ale Albaniei, Marea Britanie a invocat autoapărarea, și de aceea nu reprezintă o încălcare a suveranității Albaniei. Decizia a rămas în seama Curții Internaționale de Justiție. Competența Curții Internaționale de Justiție, în această problemă a fost dată de articolul 36, alineatul 1 din Statutul Curții Internaționale de Justiție. După o serie de intervenții atât din partea britanicilor, cât și din partea albanezilor, în 25 martie 1948, prin prima hotărâre, Curtea a analizat competența sa asupra cererii rezolvării acestei probleme. O a doua hotărâre a fost pronunțată în 9 aprilie 1949, legată de fondul litigiului, a considerat că Albania se face vinovată pentru exploziile din strâmtoarea Corfu, în care s-au produs pagubele imense asupra vaselor britanicilor. Albania a răspuns cu plângeri, pe care Curtea le-a respins. O a treia hotărâre a Curții, din 15 decembrie 1949, a emis o hotărâre în care se specifica faptul că după evaluarea situației și a daunelor, Albania era obligată să despăgubească Marea Britanie cu o sumă de 843,947 lire, despăgubire pe care Marea Britanie nu a primit-o până în 1996, când cele două țări au convenit ca Albania să despăgubească în aur.

(Sursa: <https://www.scribd.com/document/263064160/Corfu-Uu> ;

<https://vdocs.ro/doc/cij-cazurile-drept-international-4626yzqjyl> ;

https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/74_77_Principiul%20neamestecului%20i%20n%20treburile%20interne%20ale%20altor%20state_de%20la%20cadrul%20legislative

%20la%20practica%20internationala.pdf ;

<https://jurisdictie.wordpress.com/2013/12/02/utilizarea-fortei-in-operatiile-de-sprijin-al-pacii/>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Curtea_Interna%C8%9Bional%C4%83_de_Justi%C8%9Bie)

Materialul este întocmit pe documentarea exclusivă din sursele menționate.

Studiu de caz